

Den, som vidende om Insolvens og i den Hensigt at faa et Forspring fremfor de andre Kreditorer har gjort alt muligt for at holde Kreditorerne i Ukendskab med sit Forehavende, faar ogsaa dette Krav paa Godtgørelse af Retsomkostninger og Salær, som dette Forslag tilsigter. Ja, dette kan jeg ogsaa gaa med til, naar man vil anerkende og godkende den Sætning, at enhver Kreditor har Ret til, og at det er legitimt, naar han uden Hensyn til Insolvens og Konkurs og, hvad andre Kreditorer ville gøre, forfølger sin Ret overladende til dem at omstøde den, for saa vidt Lovgivningen tillægger dem en bedre Ret; saa er der nemlig ikke nogen Mislighed, om han nok saa meget skjuler sit Forehavende for de andre Kreditorer. Det kan jeg altsaa forstaa, naar man accepterer det Synspunkt. Det er ganske overensstemmende med det Synspunkt, hvorpaa det første Punktum hviler. Men saa kan man ikke godt dermed forene en Regel som den, der nu findes i § 23, som hviler paa det modsatte Princip, nemlig, at det er en Mislighed, at den, der er vidende om Insolvensen, forfølger sin Ret. Og det finder sit Udtryk deri, at hvis man benytter denne Paragraf, faar han ikke Erstatning. Den Erstatning, her gives, gives jo kun, naar de andre Kreditorer benytte deres Ret i de 8 Dage efter Udlæget, men naar man benytter Retten efter § 23, som den nu findes, gives der, antager jeg, ikke den samme Erstatning, thi hvorpaa skulde det støttes? Ikke paa nogen Lovbestemmelse, ikke paa noget andet. Man vil tværtimod, formoder jeg, konkludere saaledes: siden det er omtalt i det første Stykke og ikke omtalt i det andet Stykke af § 23, gives denne Ret ikke i det ene Tilfælde, medens den gives i det andet. Derfor finder jeg som sagt disse Bestemmelser, den nugældende Ret, som skal bevares, og disse ny Bestemmelser, ikke fuldt harmonerende med hinanden, men jeg indrømmer, at en Modsigelse er der ikke, man kan lade dem staa sammen, logisk ere de forenelige, og for saa vidt Forslaget maatte vinde Tilslutning her i Rigsdagen, skal jeg heller ikke nægte min Tilslutning til Sagen. — Jeg forbeholder mig dog at forhandle med de ærede Medlemmer, om der ikke muligvis skulde foretages enkelte Redaktionsændringer, og dernæst om et Punkt ved det andet Punktum, som ogsaa fremkalder en Tvivl hos mig. Skal det være enhver, selv de sekundære Udlægshavere, der skulle have denne Erstatningsret? Der er jo intet i Vejen for, at man kan hugge ind i det, som alle-

rede er udlagt til en anden; selv om det er ganske betydningsløst, kan man dog blive opfordret til at gøre det for at sikre sig Retsomkostninger og Salær. Er der nu Rimelighed i dette, at der skal være en saadan Ret for alle de paagældende Udlægshavere, ogsaa disse, som komme i sidste Øjeblik og sige: Der kunne vi maaske opnaa en lille Fordel, naar vi foretage dette? Det forekommer mig naturligt at indskrænke Erstatningsretten i alt Fald til den første Udlægshaver og ikke til den sekundære. Imidlertid, dette, baade de mulige Redaktionsændringer og dette særlige Punkt ere jo mindre vigtige Ting, som jeg ikke tvivler om let gaa i Orden ved Forhandling med de ærede Forslagsstillere, naar man da overhovedet mener at maatte fastholde en saa vidtgaende Regel, som Bestemmelsen her er, og samtidig bevare den nugældende Regel. Jeg indrømmer, de kunne forenes, om jeg end ikke finder, at der er fuld Harmoni mellem dem, og jeg skal derfor ikke i og for sig have noget imod dem. Jeg er kun altid bange for, at man ved Kombinationer aabner ny Døre for en ny Teknik. En Sagfører har jo den Opgave paa bedst mulige Maade at varetage sin Klienters Interesser. Jo mere komplicerede Reglerne ere, des flere Veje bliver der, hvor der kan blive Kapløb om, hvorledes man med størst Snidighed skal varetage sin Klienters Interesser. Ved derimod at simplificere saa meget som muligt, lukker man til sidst Døren for en saadan Teknik — som den, vi nu her stræbe at forhindre, og som det — det erkender jo ogsaa de ærede Forslagsstillere ligesom jeg — er overordentligt vanskeligt at forhindre. Der vil altid let findes Smuthuller, hvorigennem saadanne Bestræbelser kunne finde Vej. — I øvrigt skal jeg som sagt udtale min Tilslutning til Princippet og ogsaa til Lovforslaget.

Oct. Hansen: Jeg kan i alt væsentlig henholde mig til det Foredrag, hvormed min ærede Medforslagsstiller forleden Dag forelagde dette Forslag. Det glædede mig meget at høre, at den højtærede Justitsminister eventuelt vil give det sin Tilslutning, i alt Fald med nogle mindre Ændringer. Det har naturligvis ikke staaet Forslagsstillerne uklart, at naar man rører ved et saadant Institut som det, der her er Tale om, og foretager Forandringer i en systematisk Lov som Konkursloven af 1872, kan man let komme til Uklarheder, og at det maaske vil blive nødvendigt at tage enkelte Ting med, som vi hidtil ikke have